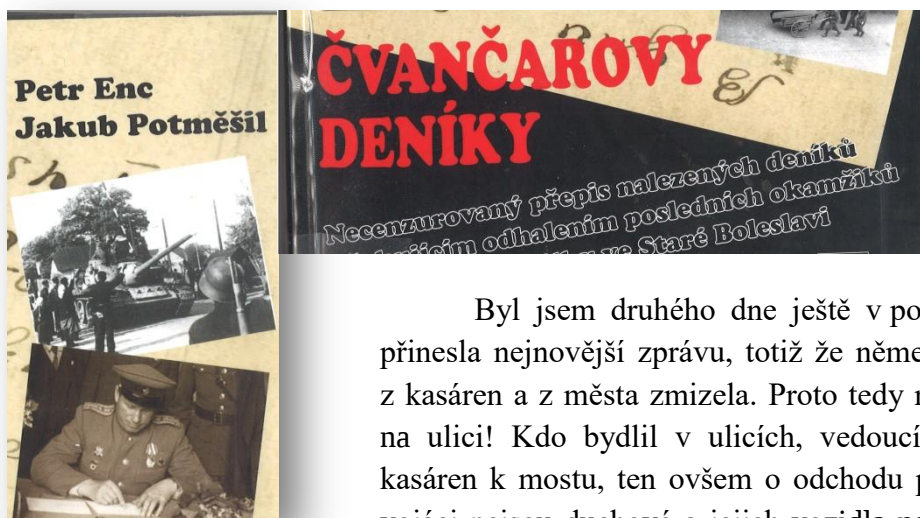

Byl jsem druhého dne ještě v posteli, když mi žena přinesla nejnovější zprávu, totiž že německá posádka v noci z kasáren a z města zmizela. Proto tedy nesměl nikdo v noci na ulici! Kdo bydlil v ulicích, vedoucích od Václavských kasáren k mostu, ten ovšem o odchodu posádky věděl, však vojáci nejsou duchové a jejich vozidla nejsou z mlhy, aby je nebylo slyšet, a proto leckoho ze spaní probudili. Zkrátka byli pryč a „gen. Forster-Kaserne“ staly se opět kasárnami knížete

Václava.

A tuze se moje milá žena zlobila na bábu Skořepovou, pro kterou nejdůležitější událostí dne bylo, že - nebyla sloužena ranní mše... Taková starost v době, kdy rozhlas stále ještě hlásil boje v Praze! Boje o Prahu i o nás!

Na kapitulaci tedy SS-mani ani v Praze, ani kdekoli mimo Prahu nic nedali toho dne, v úterý 8. května!

Po snídani jsem ještě před sedmou hodinou vyšel do ulic. U vchodu do restaurace, kde toho času vévodil šenkýř Svoboda, byl umístěn amplion a hromádka lidí naslouchala zprávám strašnické vysílačky. Když jsem se tam na chvíli zastavil, přehnal se kolem nákladní auto, obsazené mladými muži, kteří byli ozbrojeni puškami. Kampak jedou? Odpověď na tu otázku jsem hned uslyšel. Jedou prý do Brandýsa, kde se němečtí vojáci v gymnasijní budově zabarikádovali a odkud ohrožují okolí. Byla to informace podezřele pohotová i šel jsem do Brandýsa, abych si ji ověřil.

Na mostě byla už naše stráž, dva muži v civilním obleku; jeden z nich měl pušku vojenskou, druhý jen obyčejnou loveckou. Na radnici hlídkovali skauti. Na konci mostu se ptám, co se děje s vojáky v gymnasiu. Co by se dělo? Nic se neděje a dít nemůže, poněvadž vojáci v noci odjeli! Našinec musil být tedy hodně opatrný, aby na různé ty zprávy „pohotových“ zpravodajů“ nenalít!

Šel jsem dál a kolem budovy okresního úřadu. Německé nápisy zmizely; byl tam český nápis, hlásající, že v budově je umístěno místní velitelství vojenské a četnické. Když jsem přišel na náměstí, byl jsem svědkem náhlého poplachu, který měl asi takovou cenu, jako zpráva, která mně přivábila do Brandýsa. Na náměstí přijel kdosi na motocyklu a hlásil vzrušeně, že jedou německé pancéře! Znělo to nějak sensačně a nebyl jsem ochoten tomu uvěřit. Udělal jsem opravdu dobře, ukázalo se brzy, že to byl poplach úplně planý. Ani jeden z těch, kteří na různých vozidlech na náměstí přijížděli, nic o nějakých německých pancéřích neslyšel a nic takového neviděl, ač přijel s téže strany, jako onen poplašený motocyklista! Někdo z přítomných lidí se poplašil, někdo ne, ale za chvíli se o tom už ani nemluvalo, ze všeho zbylo jen trochu smíchu.

Také na staroboleslavském náměstí rokovaly před radnicí a v jejím okolí hloučky lidí, ale dobrá polovina jejich řečí byly jalové povídačky. Ale poplach vznikl i zde, když se

proslechlo, že od ML Boleslavi se blíží německé tanky, ustupující před Rusy. Bylo na tom aspoň něco pravdy? Snad, neboť brzy byla vyslána silná četa mladíků a mužů, puškami ozbrojených, aby spustila závory v silničních přehradách, které Němci v předjarních a jarních týdnech ze silných kmenů zbudovali, a obsadila je. Také ve St. Boleslavi byly závory v uličních přehradách, rovněž od Němců zbudovaných, všude narychlo spouštěny, ba v ulici „Na písku“ byla narychlo budována barikáda z dlažebních žulových kostek, připravených pro výdlažbu ulice, hned na to barikáda druhá. Každá z těchto barikád uzavírala jeden konec ulice.

K tomu uvedu to, co jsem potom slyšel. K železniční trati Všetaty-Lysá přijelo opravdu německé obrněné auto, ale když bylo zadrženo, hned se vzdalo. Šlo o auto výzvědné, poněvadž bylo opatřeno vysílačkou. Bylo odvezeno do kasáren s oběma muži posádky.

Pak prý byl na nádraží ukořistěn obrněný vlak, kterému v odjezdu zabránili železničáři tím, že před ním a za ním vyrazili kolejnice třaskavinami (!). Také jedno německé letadlo tam prý naši hoši „sundali“

Po poledni městský strážník vybubnovával výzvu města k obyvatelstvu, aby přispělo co nejhojněji na sbírku peněžitou a na sbírku nádobí městem uspořádanou, a to ve prospěch obyvatelstva obce Konětopy, jež byla od Němců přepadena a zpusťována, z části i vypálena.

Vlád'a Hataš měl v lese u trati strážní službu a vypravoval mi, že se pořádá v lese honička na několik SS-manů, kteří tam byli spatřeni. Bylo tam viděno i německé vojenské auto. Vypravoval dále, že v lese došlo i k pozdní oběti války. Jeden ze strážců našel německou „pancéřovou pěst“ a chtěl ji zneškodnit, ač ji viděl vlastně poprvé. Pěst vybuchla a strážce usmrtila.

Jak jsem koupil, tak prodávám. Pravděpodobné ty zprávy jsou. (Dokazují to pozdější události.)

Chtěl jsem se podívat do Houšky, ale do cesty se mi ještě před Houškou postavil náš strážce a do Houšky mne nepustil. Něco jsem se však přece dozvěděl. Z lékařů německých, v lazaretě zaměstnaných, uprchl s posádkou jen štábní lékař, oba lékaři mu podřízení však zůstali i s ošetřovatelkami, poněvadž těžce ranění němečtí vojáci nebyli přepravy schopni. I vojáci lehčeji ranění byli v lazaretě zanecháni, ale našimi lidmi dopraveni autem do václavských kasáren.